

EEN ZAK GROENE APPELS **(A Bag Of Green Apples)**

Eenakter

door

JEAN LENOX TODDIE

vertaald door

Coja Voogd

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN ZAK GROENE APPELS – A BAG OF GREEN APPLES** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JEAN LENOX TODDIE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1978, 1987 1990 by Jean Lenox Toddie

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ESTHER: Achter in de dertig.

PATRICIA: Jonge vrouw van twintig.

PATTY: Het tienjarige kind dat Patricia eens was.

EDDIE: Een jongen van dertien.

TIJD:

Tegenwoordige tijd, aan het einde van de lente.

DECOR:

Esthers strandhuis. Rechts op een leeg podium staat een beetje scheef, een houten bank. Rechts van het midden staat een houten tafel, met daarnaast een stoel. Rechtsvoor, hangt of staat een frame van een deur. Dat geeft de entree aan van een eenvoudig strandhuis. Beneden rechts- voor op het podium staan twee houten blokken op een strook zand tussen het huisje en de oceaan. Het is aan te raden dat het niveau van het huisje iets hoger ligt dan de strook zand. Als er een meer gedetailleerd toneel gewenst is, zou het de woonkamer van het huisje voorstellen. Een bank links. Rechts de keuken met de tafel en een trap. Het frame van de deur en het houten bankje op dezelfde plaats. Het is aan te raden om de rekwisieten, behalve, de bal, de fiets, de reistas, de zak appels en de bril, weg te laten en de bewegingen met mime uit te beelden.

(Esther, zit rechts op de vloer van het podium, haar linker- arm rust op de stoel. Het is een eenvoudige vrouw tegen de veertig. Ze heeft lang donker haar dat is samengebonden met een elastiekje. Ze draagt een spijkerbroek met een wit T-shirt en afgetrapte gympen. Patty, tien jaar oud, zit in kleermakerszit op de tafel, omarmt een grote rubber bal, heeft een rode broek aan met een roze blouse en college schoenen. Haar stijle blonde haar hangt los over haar schouders. Beiden blijven roerloos zitten als Patricia linksvoor opkomt. Gevolgd door Eddie op zijn fiets. In de fietsmand zit een reistas en een papieren zak. De jonge vrouw, Patricia draagt een rode rok met een roze blouse, haar blonde haar is kort en gekruld. Bij opkomst stopt Patricia bij het huis en kijkt ernaar)

Eddie *(knikt naar het huis)*: Wedde dat ze d'r niet is.

Patricia: Het is zaterdag, waar zou ze anders moeten zijn?

Eddie *(zet zijn fiets op de standaard en loopt naar het midden van het podium waar hij door een raam naar binnen gluuft)*: Het raam is een beetje smerig, effe kijke... Noppes, niemand thuis.

Patricia: Waar zou ze zijn?

Eddie: Die is vast vreemde dingen aan het doen.

Patricia: Zoals?

Eddie: Zoals, iets zoeken dat gewond is. Een gewonde meeuw of zo, en dan oplappen. M'n vader zegt dat ze vreemd is.

Patricia *(kijkt uit over het publiek, alsof ze over de oceaan uitkijkt)*: Het water ziet er koud uit.

Eddie: Het was een kouwe lente. Me vader zei dat het een kouwe lente is geweest, weet je.

Patricia *(tot Eddie)*: Ik weet niet eens hoe je heet.

Eddie: Ik heet Eddie.

Patricia *(draait naar het water)*: Meer dan vijftig jaar geleden is er daar een groot schip gezonken. *(wijst over de hoofden van het publiek)* Wist jij dat? Als het goed is, ligt het er nu nog.

Eddie: Dat weet iedereen.

Patricia *(tuurt in de verte)*: Ik kan het niet zien. Ik heb m'n lenzen niet in. Zie jij het?

Eddie *(gaat naast haar staan)*: Nee.

Patricia: Het is niet helder genoeg. *(loopt naar rechts, draait en loopt naar het huis)* Ik weet het niet...Het ziet er nu zomaar spookachtig uit.

Eddie *(zelfvoldaan)*: Het ziet er altijd spookachtig uit.

Patricia: Een beetje eenzaam en verloren.

Eddie: Zo ziet 't d'r altijd uit.

Patricia (*graaft met de punt van haar schoen in het zand, vindt een steen, mimet dat ze hem oppakt en schoonveegt met haar vingers*):
Ik heb hier een tijdje gewoond.

Eddie: Hier?

Patricia (*knikt en mimet dat ze de steen op het water laat ketsen*): Tien jaar geleden.

Eddie: Hier in dit huis?

Patricia: Uh, huh.

Eddie: In dit huis gewoond, met haar?

Patricia: Uh, huh.

Eddie: Zonder dollen?

Patricia: Zonder dollen. En weet je? Ik weet eigenlijk niet wat ik hier kom doen. Ik ben gewoon op de bus gestapt en hier ben ik dan. Geen idee waarom.

Eddie: Er zijn mense die zegge dat als er op een dag een flinke storm komt, de hele boel hier wordt weggespoeld. Dat is wat de mense zegge.

Patricia: Nu ik er toch ben, kan ik net zo goed even kijken of de deur open is.

Eddie: De deur is altijd open. Me vader zegt dat ze vreemd is.

Patricia: Het ziet er zo...verwaarloosd uit. Misschien was dat altijd al zo. Misschien had ik dat toen niet in de gaten. Ik was nog maar elf jaar oud, nou ja, bijna elf. Misschien is er niet echt iets veranderd.

Eddie: Me vader zegt dat er hier nooit iets verandert.

Patricia: Is Esther... Is ze nog steeds de bibliothecaresse?

Eddie: Zeker, en ze heeft net zo lang aan me moeder d'r hoofd lopen zeuren tot ik een kaart kreeg. Me vader vroeg zich af wat ik met zo'n kaart moest. Maar nu heb ik d'r een "omdat ze bleef zeuren bij me moeder. (*kijkt even naar Patricia, dan ijlings*) Soms gebruik ik um wel es. (*kijkt weer naar Patricia*) Wist ze dat je zou komen?"

Patricia: Nee.

Eddie: Ze houdt er niet van als d'r hier mensen rondneuzen. Misschien vindt ze het helemaal niet goed dat je d'r nu bent.

Patricia: Misschien niet.

Eddie: Ze vindt het niet erg dat ik d'r ben.

Patricia: Nee?

Eddie: Ik help d'r een beetje. Ze is vreemd, daarom heeft ze niemand anders. Ik help d'r een beetje om de meeuwen op te lappen, en zo.

Patricia: Het klinkt alsof je haar wel aardig vindt. (*Eddie zegt niets*) Vind je haar aardig?

Eddie (*kijkt weg*): Gaat wel. (*kijkt naar Patricia*) Vond jij haar aardig?

Patricia: Gaat wel.

Eddie: Als je blijf gaat ze net zo lang tegen je zeuren tot je een bibliotheekkaart neemt. (*stilte als ze beiden naar het huis kijken. Dan loopt Patricia naar de fiets, pakt de tas en de papieren zak en zet ze in het zand naast het bankje links op het podium*)

Patricia: Ik ben blij dat je langskwam, het werd wel erg zwaar. Zelfs op lage schoenen is het een heel eind lopen vanaf het busstation. Maar ik denk erover om je te vragen om het weer terug te brengen, want ik heb eigenlijk geen idee wat ik hier kom doen.

Eddie: Ik wil het best voor je terugbrengen, maar eigenlijk hoopte ik dat je een tijdje zou blijven rondhangen. Nou de school is afgelopen, is er hier niet veel te beleve.

Patricia: Voor mij is school ook afgelopen, maar ik heb wel wat te doen. Ik heb een baan.

Eddie: Een echte baan?

Patricia: Een echte baan.

Eddie: Ik had niet gedacht dat je al zo oud was.

Patricia: Ik ook niet.

Eddie (*wijst naar de tas en de zak*): Moet ik deze weer terugbrengen? (*Patricia twijfelt, maar schudt dan haar hoofd. Eddie grijnst*) Nou, misschien zie ik je dan nog wel. (*trapt tegen de standaard fietst naar links, draait*) Misschien tot kijk.

Patricia: Ik weet het niet...Misschien. (*Eddie, gaat links af. Patricia loopt naar de deur van het huisje, mimet dat ze het langzaam opent en de kamer binnenstapt. Esther en Patty blijven roerloos zitten. Esther is de vrouw die zij tien jaar geleden was. Patty is het kind wat Patricia toen was. Zij blijven roerloos zitten totdat Patricia zich hen herinnert*) Je zei dat je het hier zou opknappen. Oh, Esther...(*loopt de kamer rond, stopt bij het denkbeeldige raam in het midden van het podium, waar ze met haar vinger langs de vensterbank strijkt*) Nog steeds stof op het raamkozijn. (*mimet dat ze een plant oppakt en aan de aarde voelt*) En de geraniums staan ook nog altijd droog. Een oceaan vol water en deze plant is dorstig. (*ze zet de plant terug en draait zich om, kijkt nogmaals de kamer rond*) Behalve ik is hier niets veranderd. Kijk eens naar mij, mijn haar zit nu in model. Ik draag een b.h. en ik scheer mijzelf onder mijn armen. (*ze zwiert de kamer rond met gespreide armen*) Kijk naar mij! (*stopt plotseling*) Mijn God, wat doe ik hier? (*kijkt naar de stoel waar Esther zit en met haar ogen op de stoel gericht gaat ze links op de bank zitten*) Daar zat je...(*ze schudt haar hoofd en blijft met gesloten ogen zitten. Terwijl zij daar zo zit,*

komt Esther in beweging en gaat in de stoel zitten. Patty glijdt van de tafel en gaat staan. Ogen naar beneden geslagen omarmt de bal. Patricia opent haar ogen) Daar zat je toen ik van de trap afkwam. (de eerste herinneringsscène begint als Patricia de kamer inkijkt en Esther met het kind voor het eerst ziet. De daaropvolgende actie, totdat Patricia en Patty afgaan, zijn herinneringen die door Patricia worden opgeroepen als zij zit te wachtten in het lege huisje, totdat Esther thuiskomt. Patty is het kind dat Patricia was toen zij bij Esther woonde tien jaar eerder. Ondanks dat Patricia zich mengt in de gesprekken tussen Esther en Patty zijn zij zich niet bewust van de aanwezigheid van Patricia, met één uitzondering. Als Patricia en Patty op het bankje over het water uitkijken, zijn zij kort, direct met elkaar in gesprek. Gedurende dat gesprek, praat Patricia met het kind in zichzelf) Oh! (ze springt overeind en loopt de kamer nogmaals rond. Stopt rechts en mimet dat ze de deur van de koelkast opent) Nog steeds niets anders in de koelkast dan pindakaas en taugè! (mimet dat ze de deur van de koelkast dichtslaat en ze laat zich weer op de bank neerploffen. Ze sluit haar ogen, als ze haar ogen weer opent, kijkt ze aandachtig naar het kind) Was ik zo mager? (staat op en loopt naar Patty, die daar met neergeslagen ogen staat) Kijk nu eens naar m'n haar! (pakt een haarlok van het kind, laat het vallen en draait zich naar Esther) Waarom heb je mijn haar niet gekruld? (Esther en Patty reageren niet) Tja, waarom zou je? (gaat naar Esther en raakt haar haren met haar vinger) Je krulde je eigen haar ook nooit. Mama waste mijn haar met lemonsap en draaide dan papillotten! (ze loopt naar het denkbeeldige raam in het midden van het podium en mimet dat ze de bloempot oppakt) Waarom geef je de geranium geen water? (mimet dat ze de pot terugzet en went zich tot Esther) Bijt je nog steeds op je nagels? (loopt naar Esther en bekijkt haar nagels) Arme Esther. Mama vertelde me dat ze een kamergenote had die op haar nagels beet. (ze zit op de bank en bekijkt het kind) Waarom heb ik mijn bril niet op? (geen reactie, went zich tot Esther) Papa heeft contactlenzen voor mij gekocht. (Haalt een doosje voor contactlenzen uit haar zak en houdt het in haar hand) Contactlenzen! (tot het kind) En Dorothy valt best mee...(tot Esther) Zij strijkt mijn blouses. Ik heb een dozijn blouses in de kast hangen en ze zijn allemaal gestreken. (tot het kind) Dorothy valt best mee. (sluit een moment haar ogen) Moet je zien wat ik aan heb... (tot het kind) Kijk naar jezelf! Je moet je schamen! (tot Esther) Ik schaamde me kapot! Ik kroop van de trap af naar beneden, hoopte dat jij nog niet wakker was. Ik dacht dat ik misschien kon... Maar daar

zat jij, aan de keukentafel. Esther (*staat op en draait zich om het kind aan te kijken*): Wat is er met dat laken?

Patty: Ik denk dat het nat is.

Esther: Hoe komt dat?

Patty: Misschien is er wat op gemorst.

Esther: Ja, wat?

Patty: Water misschien.

Patricia (*imiteert het kind*): Water misschien. (*de andere twee horen haar niet en zijn zich niet bewust van haar aanwezigheid, omdat ze beiden spelen in een scène uit haar herinnering, een scène die zich tien jaar geleden afspeelde tussen haar en de vrouw*)

Esther: Dan hangen we hem aan de lijn. Gooi maar. (*houdt haar handen op*)

Patty (*omarmt het denkbeeldige kledingstuk*): Misschien moet het eerst gewassen worden.

Esther: Niet nodig.

Patricia: Fout.

Patty: Misschien, misschien was het geen water.

Esther: Heb je in bed geplast?

Patty: Alleen baby's plassen in bed!

Esther: Dat weet ik niet.

Patty: Dat zegt mama altijd!

Patricia (*tot het kind*): Alleen baby's plassen in bed!

Esther: Oh, ja? Nou toen ik zo oud was als jij plaste ik soms in bed en ik was toen geen baby meer. Ik was het grootste kind van de klas. (*houdt haar handen op*) Gooi maar. (*het kind twijfelt, gooit dan het denkbeeldige laken naar Esther. Terwijl Esther praat, mimet ze dat ze het laken in een wasmachine stopt*) Ik herinner me een keer toen ik op 'n vreemde plek was, kijk, toen werd ik wakker in het midden van de nacht en ik wist niet waar de w.c. was. Hoe kon ik dat nou weten? (*Patricia en Patty halen hun schouders op*) Wie wil er nou in het midden van de nacht uit bed op een vreemde enge plaats om de plee te zoeken? (*Patricia en Patty halen hun schouders op*) Jij wist vannacht ook niet waar de plee was, hè? (*Patricia en Patty schudden hun hoofd*) Natuurlijk niet. Je was hier net en domme ouwe Esther vergeet het om je het te vertellen. Wat wil je eten? Ik heb geen cornflakes. Ik hou niet van dat knisperende zoete spul. Het gaat tussen je kiezen zitten en je krijgt er gaatjes van.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto